

[Finansministeren.]

ekstraordinært Afdrag paa Statsgælden. Jeg betragter det som en Fejl, at Rigsdagen ikke vedtog dette Forslag. Naar man ser paa Statsregnskaberne, viser det sig, at Udgifterne til Renter og Afdrag er meget store. Paa det sidst afsluttede Regnskab vil Udgiften til Renter og Afdrag, herunder Kurstab, naa stærkt op imod de 100 Mill. Kr. Hvis man havde fulgt de Veje, som den daværende Regering anviste, vilde Udgiften have været betydeligt mindre nu. Det blev imidlertid ikke vedtaget, og jeg maa sige, at Forslagets Fremsettelse nu fra Kommunisternes Side i Virkeligheden betegner en Anerkendelse af den Skattepolitik, som Socialdemokraterne har været inde paa. Vi, der har deltaget i Agitationen i de senere Aar, har jo Gang paa Gang været Genstand for stærke Angreb fra Kommunisternes Side, idet man har sagt, at det var en elendig Skattepolitik, vi førte, og det kan da kun fylde os med Glæde, at den Dag, da Kommunisterne kommer herind og for Alvor skal deltage i Arbejdet og fremsætter et Skatteforslag, ved de ikke bedre end at foretage en omtrent ordret Afskrivning af det Forslag, vi har fremsat. (*Christmas Møller*: Naa, er I nu saa glade?). Ja, vi er glade over at kunne afsløre, at den Agitation, Kommunisterne har ført, har været hul og forløren, hvad deres Skattepolitik angaar — det er vi glade for! Jeg maa jo sige, at det er noget sent, Anerkendelsen kommer, for som jeg nævnte, har de jo angrebet os paa det voldsomste i alle disse Aar, ved Valgene til Folketinget i 1927, 1929 og 1932 og ikke mindst ved Valgene til Landstinget i 1928 og 1932. De har talt om, at Socialdemokraternes Skattepolitik kun gik ud paa det ene, at faa saa mange indirekte Skatter, Toldskatter o. s. v., o. s. v. som muligt. Det er jo heller ikke mange Dage siden, vi hørte det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen gentage den samme Tale herinde. Jeg sagde det den Gang, og jeg siger det nu: Vi har været nødsaget til at følge denne Politik for at kunne faa Midler til de Lovforanstaltninger, som vi mente nødvendigvis maatte gennemføres, hvis den Del af Befolkningen, der lever under vanskelige Kaar, skulde kunne opnaa Forbedringer. Det har man aldrig villet anerkende fra kommunistisk Side. De har intet Ansvar ude i Agitationen, og de har heller ikke noget Ansvar herinde. De har erkendt ude i Agitationen, at havde de

haft Repræsentanter i Rigsdagen, vilde de have stemt imod disse Skattelove og imod de Forslag, der gik ud paa at skaffe Midler til Hjælp for de arbejdsløse. Det er let at staa ude paa Møder og sige, at det er en gal Skattepolitik, der er ført, naar man selv erkender, at man vilde have gjort det paa en anden Maade, uanset om der saa var blevet en rød Øre til de arbejdsløse. De Angreb, som fra Kommunisternes Side har været rettet mod vor Skattepolitik, har derfor hovedsagelig været rettet imod Socialdemokratiet. Angrebene imod Venstre og de Konservative var jo kun Skinangreb, og hvorfor? Jo, fordi, sagde de, det er Socialdemokraterne, der er Fjenden. Derfor blev Kommunisterne, da de traadte ind i denne Sal, modtaget med aabne Arme baade af Venstre og de Konservative. (Latter). Ja, jeg forstaaer saa udmærket godt, at de Konservative ikke er glade for, at mindes hine Dage, for det synes, som om Forholdet i de sidste Dage er kølnet en Del. (*Christmas Møller*: Vil Ministeren ikke bevise, hvad han siger?). Nu er man ikke mere saa glad for Kommunisterne som den Dag, da de ærede Medlemmer Hr. Aksel Larsen og Hr. Munch-Petersen traadte ind i denne Sal. (*Christmas Møller*: Bevis, hvad De siger, bevis det!). Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller er jo et Medlem, der her i Salen følger Forhandlingerne med Opmærksomhed, og ingen, der var til Stede her i de Dage, da de ærede Medlemmer holdt deres første Taler herinde, kunde undlade at lægge Mærke til den Begejstring, den Glæde, der lyste ud af Øjnene paa de Herrer, naar Kommunisterne rigtig kunde tildænge Socialdemokraterne. (*Christmas Møller*: Bevis det!). Ja, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i hine Dage har lukket Øjnene, ved han selv, at det er rigtigt, hvad jeg siger. Kommunisternes stadige Angreb paa Socialdemokraterne har været de to Partier en Glæde, fordi de vidste, at hvis det kunde lykkes Kommunisterne at svække Socialdemokraterne, saa blev Udsigterne til at gennemføre Forslag af den Art som det her foreliggende skudt ud, og det har de to Partier ikke det mindste imod. Jeg husker, at Kommunisterne ved det sidste Landstingsvalg erklærede, at hvis de fik Valgmænd valgt, kunde det aldrig falde dem ind at lade disse Valgmænd stemme paa en Socialdemokrat. Hvis Kommunisterne, hvad de ikke havde den mindste Udsigt til, kunde